

DÉL TAMÁS

Pinokkió

Az öreg kéznek van egy álma:
Életet lehelni egy kihalt fába.
S ennek ára?
Faóriás lelkét beleszorítani
egy kicsiny fababába.

Nyílik is a szája:
– Mikor láttad leváló kérgemet?
– Mi a baj?
– Úgy vártam, hogy megkérdezed.
De helyette azt mondtad:
– Nem bírja a meleget!
S mindenki rajtam nevetett.

– A platán amúgy is foltosan szép.
Simítottad bőröm fekélyes sebét.
– Nem látod, hogy az már a húsom?!
S hogy tovább már ne nyúzzon,
nem fogtad le gyermeked kezét.

Te észre sem veszed,
hogy sorvadó csontváz-kezemmel
próbálom kifacsarni a kiszáradt felleget!

S ezek után azt akarod,
hogy én ember legyek?
– Soha!
A te orrod nő a hazugságtól,
hogy a földet szereted,
noha
Édenkertet álmodtál oda,
hol az utolsó fa is kiveszett.